

CICLISME

Diàleg amb en Pere Vilardebò

Com ja anunciàvem en el número passat de «Ronsana», voldríem en aquesta crònica fer un resum general de l'actuació d'en Pere Vilardebò en la temporada ciclista d'enguany, ja pràcticament acabada, i voldríem que fos el propi Pere qui ens en contés les seves impressions, anècdotes i records.

Amb la seva característica simpatia ha accedit molt amablement al nostre prec.

Primerament, i una mica sorpresos pel vendatge que porta al braç, li hem preguntat:

—Què t'ha passat, doncs, en aquest braç?

—Ara t'ho explicaré. Dos dies abans de començar la volta a Toledo vaig caure durant un entrenament, cosa normal. Vaig començar la prova i el primer dia no em va fer gaire mal, però els tres següents dies els vaig tenir de passar com vaig poder, ja que em feia molt dolor. I resulta que en arribar a casa uns vint dies després, em varen dir que tenia fractura d'ossos en la mà esquerra.

—Et deu haver privat de participar en alguna cursa, o de donar el màxim rendiment, no?

—Primerament et diré que sí m'ha privat de participar en proves en els dos mesos que em quedaven per acabar la temporada: Volta a Màlaga, Campionat d'Espanya de fons en ruta, Campionat de Catalunya de muntanya, Escalada a Montjuïc i diverses proves podríem dir de festes majorss. Degut a aquesta lesió, naturalment no podia rendir al màxim, doncs el nerviosisme i el dolor em minvaven les forces.

—Quan calcules que estaràs del tot guarit?

—Segons el metge que em va atendre, una lesió d'aquest tipus comporta uns 80 o 90 dies de curs, doncs és una fractura bastant difícil de soldar.

—Esperem que sigui el més aviat possible i que no te'n ressentis més.

I parlant de la teva campanya ciclista, com la jutjaries tu? N'estàs content?

—Per a mi ha estat una temporada regular, ja que guanyar una prova per etapes resulta un xic difícil i es necessita també tenir sort. Però, malgrat tot, he fet sis primers llocs, els quals tots han estat importants al meu entendre: Campionat de Catalunya de fons, Pere Sant, Andreu Oliver, G. P. Rosanes, etc., i també he fet bastants segons i tercers llocs.

—Creus que has estat de sort, de desgràcia...? Perquè suposem que això pot influir molt en els resultats.

—Això de la sort i la desgràcia són coses que sempre estan pel lloc on passem. Aquest any no n'he tingut gaire de sort, però de desgràcia... Per exemple en el Cinturó de Mallorca en la primera etapa, vaig tenir la dissort de rebentar quan vàrem atrapar els escapats, però com que el cotxe de l'equip no era allí per a canviar la roda

ràpidament, vaig arribar a la meta amb un retard de 7 minuts. També a la volta a Lleida quan anava ben classificat en la general, a poca distància del primer, a la meta de la quarta etapa (Trep - Viella), baixant el port de la Bonaigua vaig rebentar una roda i vaig arribar amb 15 minuts de retard.

—En la direcció, en els companys, has trobat sempre l'ajuda i comprensió necessàries?

—Això de l'ajuda pel que respecta a l'equip D. C. Barcelona, és a dir el meu, és una de les coses principals en totes les proves, ja que sense una bona compenetració no es pot fer res de bo. En quant a la comprensió, tot l'equip es avenim molt, i si un corredor va malament durant una prova els altres procurem ajudar-lo en tot el possible.

—Econòmicament, se us recompensa bé als corredors de la teva categoria?

—Normalment per a guanyar algun diner, s'ha de rendir al màxim: guanyars proves, participar en voltes i ser dels primers. És a dir, que qui no rendeix no guanya, en ambdós sentits: diners i victòries.

—En el «Ronsana» hem anat publicant la relació de les teves actuacions. Suposo que ho deus haver llegit. Ens n'hem oblidat alguna?

—Llegeixo sempre el «Ronsana» i m'agrada molt perquè és una revista local, així com també em satisfà veure el meu nom en alguna revista. Segons el que he llegit em sembla que no hi ha hagut cap oblit, és a dir que s'ha publicat tot respecte a mi.

—De quina actuació guardaràs més bon record?

—Principalment de la primera cursa que vaig guanyar. Era el 29 de juny de 1972. Vàrem sortir uns 120 corredors i vaig tenir la sort d'aconseguir arribar el primer; em varen donar una copa d'uns 55 cms. d'altura. Vaig sentir una gran il·lusió, ja que a més a més, va coincidir amb el dia del meu sant.

—Dels Campionats del Món, que s'estaven celebrant quan es va publicar l'última crònica en aquestes pàgines i no en vàrem poder donar els resultats, ens en podries fer un resum general i de l'actuació dels espanyols en particular?

—La primera prova que vàrem córrer al Canadà, fou la contra-rellotge per equips, en la qual jo vaig ser un dels quatre participants. El dia era molt calorós, feia molt vent de costat i al final vàrem obtenir el 13 lloc. Un resultat pel que respecta a Espanya, massa pobre. En aquesta prova vaig tenir de córrer amb la mà ben embendada ja que em feia bastant mal.

En l'altra prova ja no hi vaig poder participar per aquesta lesió. Els espanyols varen fer un paper poc lluit, ja que de 6 participants de cada país, solament varen arribar dos corredors a la meta, classificant-se en els llocs 37 i 40

—Quin consideres que ha estat, fins ara, el moment culminant de la teva vida de ciclista?

—El moment més bo el vaig tenir l'any passat 1973, que essent el segon any de corredor, vaig guanyar diverses proves de caràcter nacional. I respecte a aquest any 1974, he tingut una regularitat força acceptable, baix el meu punt de vista.

—I el de més mal record o dolorós?

—Fins ara, tots els mals moments passats, els considero suportables. El record més dolorós fou el maig del 73 a Mallorca, quan em varen tancar el pas i vaig anar contra la barana de la carretera, que era de pedra, resultant-ne la bicicleta pràcticament plegada. Jo vaig tenir un cop molt fort en el pit i braç esquerra que gairebé no podia moure'm, i encara avui segons el temps que fa, em resseno del cop al pit.

—Quins projectes tens de cara al futur?

—De moment, seguir en aficionats, fins que em diguin per passar al camp professional que és al màxim que un corredor pot aspirar.

—Dels teus companys del nostre poble en aquelles excursions dels diumenges de fa uns anys, creus que algun també podia haver fet carrera, com tu?

—Sí, ja ho crec que sí. De tots els que sortíem llavors (germans Galobart, Pere Prim, etc.), si haguessin continuat com jo, estic segur que ara ens trobaríem més o menys igual. Llàstima que no hagi seguit algú altre!

—I a aquests joves, que també sembla que hi han agafat afició, què els hi aconsellaries?

—Jo els hi puc dir que per córrer en bicicleta es necessita una gran força de voluntat per cuidar-se i fer les coses bé, i després moltíssima afició en el que es practica, i tenir la suficient força per lluitar amb els altres.

—Tens interès en dir alguna altra cosa?

—Agrair públicament totes les ajudes que he rebut, i dir-te que estic molt satisfet per haver-me fet aquest interviu per «Ronsana». Desitjaria complaure als lectors en tots sentits.

—Gràcies a tu, Pere.

Que la sort i el destí et siguin propicis, i que aquest ritme ascendent i ràpid el sàpigues mantenir fins al cim. Serà un honor per a tu i per a tots nosaltres.

J. Cabot

